

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ג'

קוֹנְטֵרְס 423

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קלו

שמעון מתרץ לו עשרים וארבעה תרוצים. (עין שבת ל"ג ע"ב והקדמת הזהר דף י"א ע"א וע"ב)

ז. לאחר צאתו מהמערות, הלך רשב"י לבחור 8 תלמידים (והם: רבי אבא, רבי יהודה, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי חזקיה בר רב, רבי חיאי, רבי יוסי ורבי ייסא), אשר יחד עמו ועם רבי אלעזר בנו הוּו את ה"אידרא רבא".

(זהר ח"ג, אידרא רבא, דף קכ"ז ע"ב)

לפני שנתפרדה ה"אידרא רבא", נפטרו שלשה תלמידים: רבי יוסי בר יעקב, רבי חזקיה בר רב ורבי ייסא. תלמידים אלו התמלאו באור האלקי, ולכן עברו לעולם הנצח. התלמידים שנשארו בחיים ראו כיצד שלשת חבריהם נשאים בידי מלאכים. ואמר רבי שמעון דבר ונשתכחו החברים. צעק ואמר, אולי חס ושלום נגזרה גזרה עלינו להעניש, כי נגלה על ידינו מה שלא נגלה מיום שעמד משה על הר סיני, ברגע זה יצאה בת קול מן השמים ואמרה אשריך רבי שמעון ואשרי חלקך וחלק החברים החיים עמך, כי נגלה לכם מה שלא נגלה לכל צבאות מעלה.

(זהר שם דף קמ"ד ע"א)

– פָּרְקוּ –

הסתלקות וקבורת רשב"י

א) הסתלקות וקבורת רשב"י, וגלוי רזין לפני הסתלקותו

א. כשחלה רבי שמעון בן יוחאי נכנסו לפניו רבי פנחס ורבי חיאי ורבי אבא מן החבריא קדישא, ובנו רבי אלעזר היה משמש אותו. כשראו שהוא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

נוטה למוות אמרו לו: "האם מי שהוא יסודו של העולם, ימות?" אמר להם רבי שמעון: "תדעו שלא הבית דין שלמעלה מעיניי בדיני, כי רואה אני שאין אנכי נמסר לא למלאך ולא להדיינים שלמעלה, שאין אני כשאר אנשים, אלא שהמשפט שלי הקדוש ברוך הוא בעצמו ישפט, ולא בבית דינו. וזהו שבקש דוד המלך (תהלים מ"ג) שפטי אלקים וריבה ריבי. וכן שלמה המלך אמר "לעשות משפט עבדו", הקדוש ברוך הוא לבדו ולא אחר. שהרי למדנו כאשר האדם נוטה למוות, אז הבית דין שלמעלה מעיניי בדינו, יש מהם נוטים לכף זכות, שמראים זכיותי של אדם, ויש מהם נוטים לכף חוב, שמראים העברות של אדם, ואין האיש יוצא מן הדין כמו שהוא מבקש. אבל מי שהדין שלו הוא מלך העליון על הכל, הרי זה משפט טוב, ואין יכול האיש לצאת אלא בטוב. מה הטעם?

לפי שמדדתי של מלך העליון נוטות לזכות תמיד, ובגדו סליחות עוונות פשעים וחטאים, כמו שכתוב (תהלים ק"ל) כי עמך הסליחה למען תנורא, עמך ולא אחר. ולפיכך אני מבקש מלפניו שהוא בעצמו ידין משפטי.

ב. אחר כך ראו שרבי שמעון היה אומר דבר מה, ופתאם נעלם רבי שמעון מאותו החדר ששכב בו, ויתמהו כל הנאספים שם, ומרב פחד ואימה לא יכלו לדבר דבר. לא ארכה העת, ופתאם פרץ הביתה ריח בשם חזק שהיה להם למשיב נפש ותחי רוחם. בתוך זה ראו שרבי שמעון נמצא על מטתו, ושמעו שהוא מדבר עם מישהו, אבל לא ראו עם מי.

ג. לאחר ששקט רוח החברים, שאלו לרבי שמעון על הנפלאות שראו, מה עניינם? אמר להם רבי שמעון: "מה שראיתם שנעלמתי מכם, הוא ששלחו אחרי מלמעלה, כי בקשתי לראות מקומי בין מקומות הצדיקים שם, ולא הייתי שבע רצון מן המקום שהכינו עבורי, ובחרתי לי מקום אצל הנביא אחיה השילוני, ואחר כך נשלחתי בחזרה לביתי, ופרחו עמי שלש מאות נשמות צדיקים ללוות אותי עד ביתי, ועמם דברתי, זה הוא הקול ששמעתם, הוא ריח של גן העדן שבא עמנו".

(שמואל ב יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך. ומשום כך, ביום רעה ימלטהו ה'.

ואלו (אותם שמסתכלים) שהם מסתכלים באותו חולה להשיבו מחטטאיו אצל הקדוש ברוך הוא, כמו שבארנו. בהיכל הזה עומד עליו להשגיח. וביום ששורה הדין על העולם, ינצל ממנו, כמו שנאמר ביום רעה ימלטהו ה'. היום שנמסר הדין לאותה רעה לשלט בו (על העולם), וכל אלו עומדים להשגיח, ולכן נקראו חרפים.

ביום של ראש השנה, כשהקדוש ברוך הוא עומד בדין על העולם ואותו צד הרע בא להשטין, אז מתכנסים כל אלה ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא. ואז מתעטרים כלם ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא. באותו זמן מה כתוב? (שיר השירים ב) משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים. מציץ, כמי שמשגיח ממקום דק, שרואה ולא רואה כל מה שצריך. ואחר כך, משגיח מן החלונות, מקום של השגחה יתרה, שפותח פתחים לרחם על הכל. וכשהקדוש ברוך הוא משגיח על העולם, מסתכל בחלונות תללו ובחרפים תללו, וחס על הכל.

ואז, כשישראל תוקעים באותו שופר ומתעורר למעלה אותו הקול שיוצא מן השופר, כלול מאש ומים ורוח, ונעשה מהכל אותו הקול, כדי לעורר קול עליון, שיוצא מתוך אותו השופר, שהוא כמו זה, כלול באש ומים ורוח, אז יוצא פרוז ומכריז בכל הרקיעים ואומר: קול דודי הנה זה בא וגו' משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים. ואז כלם יודעים שהרי הקדוש ברוך הוא חס על ישראל,

(שמואל ב יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך. ובגין כך, ביום רעה ימלטהו יי'.

ואלין (כ"א אינו מסתכלי) דאינון מסתכלי בההוא מרע, לאתבא ליה מחובוי גבי קדשא ברוך הוא, פמה דאוקימנא. בהיכלא דא קיימא עליה, לאשגחא. וביומא דשריא דינא על עלמא, ישתזיב מניה, פמה דאת אמר ביום רעה ימלטהו יי'. יומא דאתמסר דינא לההיא רעה לשלטאה ביה (על עלמא) וכלהו אלין קיימי לאשגחא. ועל דא אקרין חרפים.

ביומא דראש השנה, פד קדשא ברוך הוא קאים בדינא על עלמא, וההוא סטרא בישא אתי לאסטאה, כדין מתכנפי כל הני, וקיימן קמי קדשא ברוך הוא. וכדין מתעטרין פלהו, וקיימן קמי קדשא ברוך הוא. בההוא זמנא מה כתיב, משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים. מציץ: כמאן דאשגח מאתר דקיק, דחמי ולא חמי כל מה דאצטרין. ולבתר, משגיח מן החלונות, אתר אשגחותא יתיר, דפתח פתחין לרחמא על כלא, וכד קדשא ברוך הוא אשגח על עלמא, אסתכל באלין חלונות, ובאלין חרפים, וחיס על כלא.

ובדין פד ישראל תקעין בההוא שופר ואתער מתתא ההוא קול דנפיק משופר, כליל מאשא ומיא ורוחא, ואתעביד מפלא ההוא קול, בגין לאתערא קול עלאה, דנפקא מגו ההוא שופר, דאיהו כגוונא דא, כליל באשא ובמיא ורוחא. כדין פרוזא נפקא, ואכריז בכלהו רקיעין, ואמר קול דודי הנה זה בא וגו', משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים. ובדין ידעי כלהו, דהא קדשא ברוך הוא חייס עליהו דישראל, ואמרי זכאין אינון ישראל, דאית לון עיטא בארעא, בגין

לְאִתְּעָרָא רַחֲמֵי מְלַעֲיָלָא, כְּדִין כְּתִיב (תהלים פט)
 אֲשָׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה, יוֹדְעֵי תְרוּעָה וְדָאֵי,
 (דף רנ"א ע"א) יוֹדְעֵי תְרוּעָה: מְתַבְרֵי הָאֵי תְרוּעָה,
 דְּאִיְהוּ דִּינָא קְשִׁיָּא, דְּכֻלָּא אֲתַדְנֵנוּ בֵּהּ. זַכָּאִין
 אֵינֻן יִשְׂרָאֵל בְּעֻלְמָא דִּין, וּבְעֻלְמָא דְּאִתִּי,
 בְּגִין דְּאֵינֻן יְדַעֵי אֲרַחֲוֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
 וְיֹדְעֵי לְמַהֲךָ בְּאֲרַחֲוֵי, וְלִיַּחְדָּא יַחְוּדָא כְּדַקָּא
 יָאוּת.

אֲלֵיָן חִלּוּנוֹת, וְאֲלֵיָן חֲרָפִים, קִיַּיְמֵי כְּלֵהוּ
 לְאִחְדָּא כָּל צְלוּתִין, דְּסִלְקִין מִתְתַּא
 לְעֵילָא, וְלֹאֲשַׁנְחָא בֵּהּ, לְאֲעֵלָא לֹון קָמֵי
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא כָּל בֵּית הַכְּנֶסֶת
 דְּלָאוּ בֵּיהּ חִלּוּנוֹת, לָאוּ אֲתֵר לְצֻלְאָה בֵּיהּ
 כְּדַקָּא יָאוּת.

דְּהָא בֵּית הַכְּנֶסֶת לְתַתָּא, לְקַבֵּל בֵּית הַכְּנֶסֶת
 דְּלְעֵילָא. בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא דְּאִית בֵּיהּ
 חִלּוּנוֹת כְּמָה דְּאֲמַרְן, הֲכֵי נְמֵי לְתַתָּא. לְעֵילָא
 כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה, אִית בֵּיהּ תְּרִיסַר חִלּוּנוֹת
 עֲלָאִין, הֲכֵי נְמֵי לְהָאֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת תַּתָּא.
 וְכֻלָּא קִיַּיְמָן דָּא לְקַבֵּל דָּא, בְּגִין דְּעֻלְמִין
 קִיַּיְמִין אֲלֵיָן בְּגוּוּנָא דְּאֲלֵיָן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא סְלִיק יְקָרִיָּה בְּכֻלָּא. וְעַל דָּא בְּיוֹם רַעָה
 יְמַלְטָהוּ יִי, כַּד שְׁלֻטָּא הָהִיא סְטָרָא בִישָׂא,
 יְמַלְטָהוּ יִי.

בְּגוּוּנָא דָּא, הָאֵי מְמַנָּא יְהִירָא"ל, קִיַּיְמָא עַל
 כָּל אֵינֻן דְּחִיַּיְסֵי עַל מִסְפְּנֵי, כְּמָה דְּאִתְּ
 אָמַר אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל אֶל דֵּל. וּבְגִין דָּא כֻלָּא
 קִיַּיְמָא בְּהִיכְלָא דָּא, וְהִיכְלָא דָּא אֲתַכְּלִיל
 בְּהִיכְלָא אַחְרָא רַבִּיעָא, דְּתַמָּן הוּא גְזָרִין
 וְדִינִין לְכֻלָּא. זַכָּאֵה חוּלְקִיָּה מָאן דִּידַע גְּזָזֵי
 דְּמֵאֲרִיָּה, לִיַּחְדָּא לִיָּה, וְלַקְדָּשָׁא שְׁמִיָּה
 דְּמֵאֲרִיָּה תְּדִירָא, לְמַזְפֵּי לִיָּה בְּעֻלְמָא דִּין
 וּבְעֻלְמָא דְּאִתִּי.

וְאֹמְרִים: אֲשָׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שִׁישׁ
 לָהֶם עֲצָה בְּאַרְצָן כְּדֵי לְעוֹרֵר
 רַחֲמִים מְלַמְעָלָה. וְאָז כְּתוּב,
 (תהלים פט) אֲשָׁרֵי הָעַם יוֹדְעֵי
 תְרוּעָה. יוֹדְעֵי תְרוּעָה וְדָאֵי. יוֹדְעֵי
 תְרוּעָה, שְׁמֹשְׁבֵרִים אֶת הַתְרוּעָה
 הַזֶּה, שְׁהִיא דִּין הַקְּשָׁה שֶׁהַכֵּל
 נִדְוָנִים בּוֹ. אֲשָׁרֵי יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, מְשׁוּם שֶׁהֵם
 יוֹדְעִים אֶת דְּרָכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא וְיוֹדְעִים לְלַבֵּת בְּדְרָכָיו וְלִיַּחְדָּא
 יַחְוּד כְּרָאוּי.

הַחִלּוּנוֹת הַלְלוּ וְהַחֲרָפִים הַלְלוּ,
 כְּלָם עוֹמְדִים לְאַחֲזוֹ אֶת כָּל
 הַתְּפִלוֹת שְׁעוֹלוֹת מִלְמַטָּה
 לְמַעַלָּה וְלַהֲשִׁיבָהּ בְּהֵן, לְהַכְנִיסֵן
 לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל כֵּן,
 כָּל בֵּית כְּנֶסֶת שְׂאִין בּוֹ חִלּוּנוֹת,
 אֵינּוּ מְקוּם לְהַתְּפַלֵּל בּוֹ כְּרָאוּי.

שְׁהִרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת לְמַטָּה כְּנֶגֶד
 בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׁלַמְעֵלָה. בֵּית
 הַכְּנֶסֶת שְׁלַמְעֵלָה שִׁישׁ בּוֹ
 חִלּוּנוֹת, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ - כִּף גַּם
 לְמַטָּה. לְמַעַלָּה כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה יֵשׁ
 בֵּיהּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר חִלּוּנוֹת - כִּף גַּם
 לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַתְּחַתּוֹן. וְהַכֵּל
 עוֹמְדִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה, מְשׁוּם
 שֶׁהַעוֹלָמוֹת עוֹמְדִים אֵלּוּ בְּגוּן שֶׁל
 אֵלּוּ, וּכְבוֹד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 עוֹלָה בְּכָל. וְעַל כֵּן, בְּיוֹם רַעָה
 יְמַלְטָהוּ ה'. כְּשִׁשְׁוֹלְט אוֹתוֹ הַצַּדִּיק
 הַרְעָ - יְמַלְטָהוּ ה'.

כְּמוֹ כֵּן, הַמְּמַנָּה הַזֶּה יְהִירָא"ל
 עוֹמֵד עַל כָּל אוֹתָם שְׁחָסִים עַל
 עֵינַיִם, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר אֲשָׁרֵי מִשְׁכִּיל
 אֶל דֵּל, וּבִשְׁבִיל זֶה הַכֵּל עוֹמֵד
 בְּהִיכַל הַזֶּה, וְהִיכַל הַזֶּה נִכְלָל
 בְּהִיכַל אַחַר רַבִּיעֵי, שְׁשָׁם הֵם
 הַגְּזוּרוֹת וְהַדִּינִים לְכָל. אֲשָׁרֵי חֲלָקוּ
 שֶׁל מִי שִׁיּוּדַע אֶת גְּזוּי רְבוּנוּ,
 לִיַּחְדָּו וּלְקַדֵּשׁ אֶת שְׁם רְבוּנוּ
 תְּמִיד, לְזוֹכוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא.

(היכל הזכות גבורה)

היכל הזכות גבורה

ההיכל הרביעי. ההיכל הזה, שהקדוש ברוך הוא נודע שלטונו בארץ בגללו. וזהו ההיכל שעומד לשמור את דרכי התורה. זה נקרא היכל הזכות, שבו נדונים כל דיני העולם וכל הזכיות וכל החטאים וכל הענשים, וכל שכן טוב לאותם ששומרים את מצוות התורה.

היכל הזכות הזה משנה מכל שאר ההיכלות, וההיכל הזה פלולים בו ארבעה היכלות משנים זה מזה, וכלם היכל אחד. בהיכל הזה יש רוח אחת שנקראת זכות אל. וההיכל הזה נקרא על שמו זכות, וזהו אל. וכאן נדונים כל דיני העולם. וזהו סוד הפתוב, (תהלים ז) ואל זעם בכל יום.

ארבעה היכלות, ארבעה אלו שהם בהיכל הזה, זה לפנים מזה, כלם פלולים זה בזה, וכלם היכל אחד, ונקרא זכות. ארבעה ההיכלות הללו יש להם פתחים. ממנה אחד עליון שעומד מחוץ לפתח הראשון של ההיכל הזה, סנסני"ה שמו, ועל השם הזה יש ממנה אחד לצד האחר של השמאל, שנוטל דינים באותו ההיכל שלו לעורר ולעשות בעולם. ומשום שנוטל ממנו, נקרא על שמו - סנסני"ה. והוא שולט על אותו אספרא של תינוקות.

והממנה העליון הזה סנסני"ה, כשנוטל דין, מכריז לאותם הממנים שעומדים על שנים עשר הפתחים, ואותם הכרוזים שמכריזים על כל אותם הדינים שנגדו מהיכל הזכות הזה.

רוח זו שנוטלת הכל, שנקראת זכות אל שאמרנו, הכל כלול בה. ממנה יוצאים שבעים אורות נוצצים, וכלם עומדים בעגול פדי

היכלא רביעאה. היכלא דא, די קדשא בריך הוא אשתמודע שולטניה בארעא בגיניה. ודא איהו היכלא, דקיימא למטר ארחוי דאורייתא. דא היכלא אקרי דזכות, דביה אתדנו כל דינין דעלמא, וכל זכייין, וכל חובין, וכל עונשין, וכל אגר טב, לאינון דנטרי פקודי אורייתא.

היכל דא דזכות, משנייא מכל שאר היכלין, והאי היכלא, כלילן ביה ארבע היכלין, משניין דא מן דא, וכלהו חד היכלא. בהיכלא דא אית רוחא חדא, דאקרי זכו"ת אל. והיכלא דא אקרי על שמייה זכות, והאי איהו אל. והכא אתדנו כל דינין דעלמא, והאי איהו רזא דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

ארבע היכלין, ארבע אלין דאינון בהיכלא דא, דא לגו מן דא, פלהו כלילן דא בדא, וכלהו חד היכלא, ואקרי זכותא. ארבע היכלין אלין, אית להו פתחין. חד ממנא עלאה דקיימא לבר לפתחא קדמאה דהיכלא דא, סנסני"ה שמייה, ועל שמא דא, אית ממנא אחרא לסטרא אחרא דשמאלא, דנטל דינין בההוא היכלא דיליה, לאתערא למעבד בעלמא. ובגין דנטיל מגיה, אקרי על שמייה סנסני"ה. ואיהו שליט על ההוא אספרא דרביי.

והאי ממנא עלאה סנסני"ה, פד נטיל דינא, אכריז לאינון ממנן דקיימין על תריסר פתחין, ואינון פרוזין דמכריזי כל אינון דינין, דאתדנו מהיכלא דזכותא דא.

רוחא דא דנטיל פלא, דאקרי זכות אל דקאמרן, פלא פליל ביה. מגיה נפקו שבעין נהורין נציצין, וכלהו בעגולא קיימי,

להראות זה בזה שלא מכסים זה מזה. כל הזכיות וכל הענשים וכל הדינים, לפני כל האורות האלו עומדים.

מהם יוצאים שני אורות שעומדים לפניהם תמיד. ושבעים האורות הללו ושני אורות שעומדים לפניהם, הם לתוף אמצע ההיכל. ועל סוד ההיכל הזה כתוב, (שיר השירים ז) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג. כנגד אלו יוצאים שבעים ושנים אורות אחרים מצד הקמין, ושבעים ושנים אורות אחרים מצד השמאל. ואלו הראשונים הם פנימיים לפנים באמצע ההיכל. לפני האורות הללו נכנסים כל הזכיות והחובות להטהר. כל המעשים של העולם יוצאים מהפנימיים הללו. נמצאו שכל האורות שיוצאים מהרוח העליונה הזו - מאתים וששה עשר אורות, וכלם כלולים ברוח הזו.

אותם שני האורות שעומדים לפני אותם השבעים, הם מעידים עדות תמיד, וכותבים פתקי דין של זכות או של חובה. אלו השבעים הם גוזרים גזרות ודנים דינים. וכל דיני העולם, הן לטוב הן לרע, הם כאן.

הרוח הזו, שהיא זכות א"ל כמו שאמרנו, בה רשומות שלש אותיות שנדבקות בה מלמעלה, שהן יה"ו. והרי בארנו, שכאשר האותיות הללו נדבקות במקום הזה של התדבקות הנכר בנזקה, אז נרשמות ברוח הזו אותן האותיות. וכאן אמר דוד, (תהלים צ) ואלהי לצור מחסי. סוד הרוח הזו שנקראת א"ל, וסוד אותן האותיות שרשומות בה, שנקראות יה"ו, אלו שלשת הצדדים של האורות שאמרנו.

בגין לאחזקה דא בדא דלא אתפסי דא מן דא. כל זכרין, וכל עונשין, וכל דינין, קמי כלהו נהורין אלין קיימין.

במנייהו נפקי תרין נהורין, דקיימי קמייהו תדיר. ואלין שבעין נהורין, ותריין נהורין דקיימי קמייהו, אינון לגו באמצעיתא דהיכלא. ועל רזא דהיכלא דא פתיב, (שיר השירים ט) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג.

קרבא אינון נפקי שבעין ותריין נהורין אחרנין, מסטרא דימינא. ושבעין ותריין נהורין אחרנין, מסטרא דשמאלא. ואלין קדמאי אינון פנימאי לגו, באמצעיתא דהיכלא. לקמי נהורין אלין, עאלין כל זכוון וכל חובין לאתדפאה. פל עובדין דעלמא, מאלין פנימאי נפקי. אשתכחו כל נהורין דנפקי מרוחא דא עלאה, מאתן ושית סרי נהורין, וכלהו כלילן ברוחא דא.

אינון תרי נהורין, דקיימי קמי אינון שבעין, אינון סהדי סהדותא תדיר, וכתבי פתקי דינא דזכו או דחובה. אלין שבעין אינון גזרין גזרי ודינין דינין. וכל דינין דעלמא הן לטב הן לביש הכא איהו.

רוחא דא, דאיהו זכות א"ל פדקאמרן, ביה רשימין תלת אתוון, דמתדבקן ביה מלעילא, דאינון יה"ו. והא אוקימנא דכד אלין אתוון מתדבקאן בהאי אתר, (דף ת"א ע"ב) דאתדבקוּתא דדכוּרָא בנוקבא. פדין אתרשימו בהאי רוחא, אינון אתוון. והכא אמר דוד, (תהלים צד) ואלהי לצור מחסי. רזא דרוחא דא דאקרי א"ל ורזא דאינון אתוון דרשימין ביה, דאקרון יה"ו, אלין תלת סטרין דנהורין דקאמרן.

אוֹתָם שֶׁלֶשֶׁת בְּתֵי הַדִּין שֶׁנִּחְלָקִים בְּדִינֵים אַחֲרֵים בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם; בַּעֲשׂוֹר, בַּעֲנִי, בַּמַּחְלוֹת בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁהֵם אַרְבַּעַת הַיְכָלוֹת שֶׁמִּתְקַנְיִם לְכָל אוֹתָם הָאַחֲרִים, שְׁנֵי הַיְכָלוֹת לְאַלֶּה שְׁנֵי הַצְּדָדִים שֶׁל אוֹרוֹת אַחֲרֵים, וְהַיְכָל אֶחָד לְכָל אוֹתָם בַּעֲלֵי הָעֵינַיִם שְׁעוֹשִׂים חֻשְׁבוֹן מִכָּל הַמַּעֲשִׂים שֶׁל הָעוֹלָם. וְהַיְכָל אֶחָד לְסוֹפְרִים אַחֲרֵים שֶׁתַּחַת אֵלוּ הָרֵאשׁוֹנִים הַפְּנִימִיִּים. אַרְבַּעַת הַיְכָלוֹת הַלְלוּ כְּלוּלִים בְּהַיְכָל הַזֶּה, שֶׁנֶּקְרָא עַל שֵׁם אוֹתָהּ הַרוּחַ שֶׁל זְכוּת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ.

בְּכָר פֶּתַח וּפֶתַח שֶׁל הַיְכָלוֹת הַלְלוּ יֵשׁ מִמֶּנָּה אֶחָד. בַּפֶּתַח הָרֵאשׁוֹן יֵשׁ מִמֶּנָּה אֶחָד שֶׁשְּׁמוֹ נִקְרָא גְּזֵרִיא"ל. (לפֶתַח הָרֵאשׁוֹן שֵׁשׁ הַכֵּל סַסְנִי"ה שְׁמוֹנוּ לֹקַח) אוֹתוֹ הַמִּמְנָה הָאֶחָד, אוֹתוֹ מִמֶּנָּה לְגַלוֹת דִּינֵים שֶׁנִּדְּוֵנוּ וְנִגְדָּרוּ לְאוֹתוֹ הַמִּמְנָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁשְּׁמוֹ סַסְנִי"ה, שֶׁמִּמֶּנּוּ נוֹטֵל הַמִּמְנָה הָאֶחָד הַזֶּה שְׁעוֹמֵד עַל הַיְכָל שֶׁל הַצֵּד הָאֶחָד, וְעוֹמֵד עַל הָאֶסְכְּרָה שֶׁל תִּינוּקוֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ.

וְהַמִּמְנָה הַזֶּה גְּזֵרִיא"ל נוֹטֵל דְּבַר בֵּית הַדִּין הַפְּנִימִי, שֶׁהַכֵּל נִגְדָּר שֵׁם, וְאֵד מוֹדִיעַ אֵת הַדְּבַר לַמִּמְנָה הַזֶּה שֶׁבְּחוּץ, וְכָל אוֹתָם הַכְּרוּזִים מְכַרְזִים וְאוֹמְרִים בְּכָל הַרְקִיעִים: כֶּף וְכֶף נִגְדָּר מִבֵּית הַמְּלָךְ. עַד שֶׁנוֹטְלִים אֵת אוֹתוֹ הַדְּבַר בְּהַיְכָל שֶׁלְמִטָּה, וּמִשָּׁם יוֹצֵאִים וּמְכַרְזִים עַל הַדְּבַר, עַד שֶׁהוּא נִשְׁמַע בְּכָל הַרְקִיעִים הַתַּחְתּוֹנִים, וְיורְדִים וּמוֹדִיעִים אֵת הַדְּבַר לְכָלֵם לְמִטָּה.

וְנוֹטְרִים הַדְּבַר כָּל הַתַּחְתּוֹנִים, מַדְרִיגָה לְדַרְגָּה. אֶפְלוּ צַפְרֵי הַשָּׁמַיִם וְעוֹפוֹת הָאָרֶץ, כָּלֵם לֹקְחִים אֵת הַדְּבַר וּמוֹדִיעִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָם, עַד שֶׁנוֹטְלִים הַדְּבַר כָּל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים וּמְרִאִים אֵת זֶה בְּחִלוּם לְאַנְשִׁים, וְכֵן אוֹתוֹ הַדְּבַר לְזִמְן קָרוֹב.

דְּלַבְר, וְכָל אֵינוֹן פְּרוּזֵי מְכַרְזֵי וְאַמְרֵי בְּכָל רְקִיעֵין, כֶּף וְכֶף אֲתַגְזֹר מִבֵּי מַלְכָא, עַד דְּנִטְלֵי הַהִיא מְלָה בְּהַיְכָלָא דְלִתְתָא, וּמִתְמַן נִפְקֵי וּמְכַרְזֵי מְלָה, עַד דְּאַשְׁתַּמַּע בְּכִלְהוּ רְקִיעֵין תַּתְּאִין, וְנִחְתִּי וְאוֹדְעֵי מְלָה, לְכִלְהוּ דְלִתְתָא. וְנִטְרֵי מְלָה כִּלְהוּ תַתְּאִין, מַדְרָגָא לְדַרְגָא, אֶפְילוּ צַפְרֵי שְׁמַיָא, וְעוֹפֵי דְאַרְעָא, כִּלְהוּ נִטְלֵי מְלָה, וְאוֹדְעֵי לָהּ בַּעֲלָמָא. עַד דְּנִטְלֵי מְלָה כָּל אֵינוֹן גְּרַדְיֵי נִימוּסִין, וְאַחְזִיִּין בְּחִלְמָא לְבַנֵּי נִשָּׂא, וְאַתְנָא הַהִיא מְלָה לְזִמְן קָרִיב.

אֵינוֹן תִּלְתַּת בְּתֵי דִינִין, דְּמִתְפַּלְגֵי בְּדִינִין אַחְרֵינִין, בְּמִילֵי דְעֲלָמָא, בַּעוֹתְרָא, בְּמַסְכְּנֹו, בְּמַרְעִין, בְּשִׁלְמוֹ, דְּאֵינוֹן אַרְבַּע הַיְכָלִין דְּאֵינוֹן מִתְקַנְיִן לְכָל אֵינוֹן אַחְרֵינִין, תְּרִין הַיְכָלִין לְאַלִּין תְּרֵי סֹטְרֵי נְהוּרִין אַחְרֵינִין, וְיַחַד הַיְכָלָא לְכָל אֵינוֹן מְאִרֵי דְעֵינִין, דְּעַבְדֵי חוֹשְׁבָנָא מְכָל עוֹבְדִין דְעֲלָמָא. וְיַחַד הַיְכָלָא, לְסוֹפְרִין אַחְרֵינִין, דִּי תַחֲוֹת אֵלִין קְדָמָאֵי פְּנִימָאֵי. אֵלִין אַרְבַּע הַיְכָלִין, פְּלִילִין בְּהַיְכָלָא דָא, דְאַקְרֵי עַל שְׁמָא דְהַאי רוּחָא זְכוּתָא, כְּדָקָא מְרִין.

בְּכָר פֶּתַח וּפֶתַח דְאַלִּין הַיְכָלִין, אֵית מְמָנָא חַד, בַּפֶּתַח קְדָמָאֵי אֵית מְמָנָא חַד, דְשָׁמִיָּה אַקְרֵי גְּזֵרִיא"ל. (לפֶתַח קְדָמָאֵי דְשָׁמִיָּה דְכָל סַסְנִי"ה דְמִנָּה נִטְלֵי) הַאי מְמָנָא אַחְרָא, הַהוּא מְמָנָא אִיהוּ לְגַלְגָּלָה דִּינִין, דְאַתְדָּנוּ וְאַתְגְּזָרוּ לְהַהוּא מְמָנָא קְדָמָאֵה, דְשָׁמִיָּה סַסְנִי"ה דְמִנָּיָה נִטְלֵי הַאי מְמָנָא אַחְרָא, דְקִימָא עַל הַיְכָלָא דְסֹטְרָא אַחְרָא, וְקִימָא עַל אֶסְכְּרָה דְרַבִּי, כְּדָקָא מְרִין.

וְהַאי מְמָנָא גְּזֵרִיא"ל, נִטְלֵי מְלָה דְבֵי דִינָא פְּנִימָאֵה. דְכָלָא, אֲתַגְזֹר תַּמָּן, וְכַדִּין אוֹדִיעַ מְלָה לְהַאי מְמָנָא דְלַבְר, וְכָל אֵינוֹן פְּרוּזֵי מְכַרְזֵי וְאַמְרֵי בְּכָל רְקִיעֵין, כֶּף וְכֶף אֲתַגְזֹר מִבֵּי מַלְכָא, עַד דְּנִטְלֵי הַהִיא מְלָה בְּהַיְכָלָא דְלִתְתָא, וּמִתְמַן נִפְקֵי וּמְכַרְזֵי מְלָה, עַד דְּאַשְׁתַּמַּע בְּכִלְהוּ רְקִיעֵין תַּתְּאִין, וְנִחְתִּי וְאוֹדְעֵי מְלָה, לְכִלְהוּ דְלִתְתָא. וְנִטְרֵי מְלָה כִּלְהוּ תַתְּאִין, מַדְרָגָא לְדַרְגָא, אֶפְילוּ צַפְרֵי שְׁמַיָא, וְעוֹפֵי דְאַרְעָא, כִּלְהוּ נִטְלֵי מְלָה, וְאוֹדְעֵי לָהּ בַּעֲלָמָא. עַד דְּנִטְלֵי מְלָה כָּל אֵינוֹן גְּרַדְיֵי נִימוּסִין, וְאַחְזִיִּין בְּחִלְמָא לְבַנֵּי נִשָּׂא, וְאַתְנָא הַהִיא מְלָה לְזִמְן קָרִיב.

וְלִזְמַנֵּן דְּהֵיִיא מְלָה דְּאַצְטְרִיכָא לְמַלְכִי
אַרְעָא, דְּאַיִנוּן מְמַנֵּן לְאַתְנוּנָא,
וְלִדְבְּרָא עֲמִין. דְּאוּדְעִין הֵהִיא מְלָה עַד רְקִיעָא
דְּשִׁמְשָׁא דְּלִתְתָּא, וְקִיָּמָא תַּמָּן. עַד דְּאַיִנוּן
מְמַנֵּן שִׁמְשָׁא, דְּאַתְמַנּוּן עַל שִׁמְשָׁא, נְטְלִי
הֵהִיא מְלָה, וְאוּדְעִי לָהּ לְאַיִנוּן מְמַנֵּן עַלְאַיִן דִּי
בְּסִטְרָא אַחְרָא, וְאַיִנוּן מוּדְעִין הֵהִיא מְלָה
לְמַלְכִי אַרְעָא, דְּאַיִנוּן בְּסִטְרָא דְּלֵהוּן.

וְכַד הוּוּ נְבִיאִים בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, הוּוּ נְטְלִין
נְבוּאָה דְּלֵהוּן, מִתְרִין עֲמוּדִין עַלְאַיִן
דְּאוּרִייתָא סְמִיךְ עַלְיֵיהוּ. לְבִתְרָ דְּאַסְתְּלִקוּ
נְבִיאִים מְעַלְמָא, וְאַתּוּ מְאַרִי דְּמְרָאָה, וּמְאַרִי
דְּחִלְמָא, נְטְלִי מְלָה מְאַתְרִיהַּ כְּדַקְאֲמָרְן. וְכַד
מַלְכִי הוּוּ בִּינְיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְנְבִיאִים אֲסְתְּלִקוּ,
וּמְאַרִי דְּחִלְמָא וּמְרָאָה לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ, אוּדְעִין
מְלָה לְאַיִנוּן מַלְכִין, מֵהֵאִי פִתְחָא כְּדַקְאֲמָרְן.
וְאַ תִּימָא הִיךְ נְטִיל מְלָה מֵהֵאִי אַתְר. תָּא חֲזִי,

כָּל דְּרָגָא וְדְרָגָא, וְכָל פִּתְחָא וּפִתְחָא,
כְּלֵהוּ אִית לוֹן לְבַר, מְמַנֵּן יְדִיעֵן, דְּאַתְמַנּוּן
(בְּסִטְרָא דְּלֵהוּן) בְּכָל אִינוּן רְקִיעִין, עַד דְּנִחְתִי לְתִתָּא
בְּרְקִיעִין תְּתַאִין וְאוּדְעִין מְלָה לְאַיִנוּן
דְּאַצְטְרִיךְ בְּגִין דְּהֵא מְאַלִין הִיכְלִין דְּאַיִנוּן
סִטְרָא דְּקְדוּשָׁה וְרִזָּא דְּמֵהִימְנוּתָא, אַתְפְּרָשׁוּ
דְּרִגִין לְתִתָּא, כְּלֵהוּ בְּרִזָּא דְּמֵהִימְנוּתָא, וְנִחְתּוּ
דְּרִגִין עַל דְּרִגִין, עַד דְּפִרְחִין מֵהֵאִי עַלְמָא,
וְאַתְמַנּוּן בֵּיה.

מְנַהוּן, לְנִטְרָא בְּנִי נְשָׂא מְסִטְרָא אַחְרָא,
וּמְנִזְיָקִי עַלְמָא, וּבְאַיִנוּן אַרְחִי דְּקָא
אַזְלִי. וּמְנַהוּן, לְסִיעָא לְבְנֵי נְשָׂא, כַּד אַתְאַן
לְאַתְדְּכָאָה. וּמְנַהוּן, לְמַעַבְד אַתִּין וְנִסִּין
בְּעַלְמָא. וּמְנַהוּן דְּקִיָּמִי לְאַשְׁגָּחָא בְּעוּבְדִין
דְּבְנֵי נְשָׂא, לְמַסְהַד סִהְדוּתָא. וְכֵן (בְּגוּיָא דֵא)

שְׁעוּמִדִּים כְּדִי לְהַשְׁגִּיחַ עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם לְהַעֲיֵד עֲדוּת.

וְרַפְעִימֵם אוּתוּ דְּכַר שְׁצַרְיָךְ
לְמַלְכֵי הָאָרְץ, שְׁהֵם מְמַנִּים לְזוּן
וְלִנְהִיגֵי עַמִּים, שְׁמוּדִיעִים אַת
אוּתוּ הַדְּכַר עַד הַרְקִיעַ שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ
שְׁלַמְטָה, וְעוּמֵד שָׁם. עַד שְׂאוֹתָם
מְמַנִּים שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ, שְׁנַתְּמַנּוּ עַל
הַשֶּׁמֶשׁ, לּוֹקְחִים אֶת אוּתוּ הַדְּכַר,
וּמוּדִיעִים אוּתוּ לְאוֹתָם הַמְמַנִּים
הַעֲלִינִים שֶׁל הַצַּד הָאַחַר, וְהֵם
מוּדִיעִים אֶת הַדְּכַר לְמַלְכֵי הָאָרְץ,
שְׁהֵם בְּצַד שְׁלֵהֶם.

וּבְשִׁהוּי נְבִיאִים בְּהֵם בִּישְׂרָאֵל,
הִיוּ נְטִילִים נְבוּאָתָם מִשְׁנֵי
עֲמוּדִים עֲלִינִים שֶׁהַתּוֹרָה סְמוּכָה
עֲלֵיהֶם. אַחַר שֶׁהִסְתַּלְקוּ נְבִיאִים
מִהָעוֹלָם וּבָאוּ בְּעֵלֵי הַמְרָאָה
וּבְעֵלֵי הַחֲלוּם, הֵם נְטִילִים הַדְּכַר
מִמְקוּמוֹ, כְּפִי שְׂאֲמַרְנוּ. וּבְשִׁהוּי
בֵּין יִשְׂרָאֵל מַלְכִים, וְהִסְתַּלְקוּ
הַנְּבִיאִים, וְלֹא נִמְצְאוּ בְּעֵלֵי מְרָאָה
וּבְעֵלֵי חֲלוּם, מוּדִיעִים אֶת הַדְּכַר
לְאוֹתָם מַלְכִים מִהַפְתַּח הַזֶּה
שְׂאֲמַרְנוּ.

וְאַם תֵּאמְרוּ, אִיךְ נוֹטֵל הַדְּכַר
מִהַמְקוֹם הַזֶּה? בֵּא וְרָאָה, כָּל
דְּרָגָה וְדְרָגָה וְכָל פִּתַח וּפִתַח,
לְכֻלָּם יֵשׁ בַּחוּץ מְמַנִּים יְדִיעִים
שֶׁהַתְּמַנּוּ (בְּצַד שְׁלֵהֶם) בְּכָל אוֹתָם
הַרְקִיעִים, עַד שִׁיּוּרְדִים לְמִטָּה
לְרְקִיעִים הַתְּחַתּוּנִים וּמוּדִיעִים אֶת
הַדְּכַר לְאוֹתָם שְׁצַרְיָךְ, מִשׁוּם
שֶׁהִי מִהֵיכְלֹת הַלְלוּ, שְׁהֵם צַד
הַקְּדוּשָׁה וְסוּד הָאֲמוּנָה, נְפִרְדוֹת
דְּרָגוֹת לְמִטָּה, כְּלֵן בְּסוּד הָאֲמוּנָה,
וְיִוּרְדוֹת מְדְרָגוֹת עַל מְדְרָגוֹת עַד
שְׁפּוּרְחוֹת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהַתְּמַנּוּ
בוּ.

מֵהֵם לְשִׁמּוֹר בְּנֵי אָדָם מִן הַצַּד
הָאַחַר וּמְנִזְיָקֵי הָעוֹלָם, וּבָאוֹתָם
הַדְּרָכִים שְׁבָהֶם הֵם הוֹלְכִים.
וּמֵהֵם כְּדִי לְסִיעַ לְבְנֵי אָדָם
כְּשִׁבְאִים לְהַטְהֵר. וּמֵהֵם לְעֲשׂוֹת
אוֹתוֹת וְנִסִּים בְּעוֹלָם, וּמֵהֵם
וְכֵן (בְּצִוְרָה זו) נְפִרְדוֹת כְּפִמָּה דְּרָגוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

הזהר

היומי

חלק יב

לימוד

זוהר

היומי

אלול

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

12

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק יא

לימוד

זוהר

היומי

אב

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

11

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק י

לימוד

זוהר

היומי

תמוז

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

10

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ט

לימוד

זוהר

היומי

סיון

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

9

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ח

לימוד

זוהר

היומי

אייר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

8

חברה מזכי
הרבים העולמי

ספר

הזהר

היומי

חלק ז

לימוד

זוהר

היומי

ניסן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

7

חברה מזכי
הרבים העולמי